

Hei, menneisyys! Minun ei tarvitse kysyä sinulta mitä kuuluu, koska tiedän jo. Sinä sen sijaan et voi mitenkään tietää mitä minulle kuuluu, koska olen tulevaisuudessa, jonne et koskaan pääse. Tulinkin aika kauas. Luulin jääväni lähemmäs sinua ja näkeväni ympärilläni kiihtyvää tuhoa, tehokkuuden maksimointia, digiloikkia tyhjyyteen. Tulinkin tänne paljon kauemmaksi. Täällä on paljon vähemmän eläimiä. Tunnistan kaikki kasvit, koska niitä on olemassa kolme erilaista. Ruoista en tunnista ulkonäöltä ainuttakaan. Kaikki on steriiliä, jalostettua, tasaista ja näyttää samalta, mutta on täsmällisen ravitsevaa. Kosketusta täällä ei ole. Tiedän että täällä on muita ihmisiä, ehkä, mutta heidän näkemisensä ei ole tarpeellista. Tieto heidän olemassa olostaan riittää. Täällä on ihan turvallista, kodikasta jopa, mutta kovin erilaista. Täällä on paljon vähemmän ihan kaikkea. Kriisejä on seurannut uusi kriisejä ja jokainen kriisi on kiihdyttänyt ihmisten toimia aina uudella tavalla. Jokainen kiihdytys on ollut tuhoisaa jollekin. Viimeiset ihmiset ihmiset sinnittelevät jonkin aikaa tulevaisuudessa, kunnes hekin poistuvat. Terveiseni täältä tulevaisuudesta; täälläkään kukaan ei elä ikuisesti!